

Karavan

Môj strýko Billy býva v karavane na lúke za mojím domom. Keď som prvý raz videla na ceste iný karavan, pomyslela som si, že ho niekto uniesol, asi iné dieťa. Až vtedy som sa dozvedela, že karavany sú určené na presuny. Billyho karavan sa nikdy nikam nepresúval. Stál na betónových tvárniach hneď vedľa mňa odo dňa, keď som sa narodila.

Billyho som zvykla navštevovať v noci, keď som sa bála zaspať. Billy tvrdil, že z domu mám povolené vyjsť, iba ak vidím zo svojho okna mesiac, a ak mu donesiem zo záhrady želania. V noci po mojich ôsmych narodeninách ma výhľad na tlstý okrúhly mesiac poslal okamžite dole schodmi a zo zadných dverí, pod bosými chodidlami som mala mokrú trávu, trne na živom plote po mne chniapali a za rukávy pyžama ma ťahali naspäť.

Vedela som, kde sa dajú nájsť želania. Celý rákoš ich rástol blízko pri karavane, na druhej strane živého plota. Pooberala som ich jedno za druhým, tešilo ma tiché pukanie stonky a lepkavá šťava na jej odtrhnutom konci, nárazy jednej pápernatej hlavičky do druhej. Zaclonila som ich dlaňou, akoby som chránila pred vetrom sviečku, dávala som si pozor, aby som nestriasla ani jedno pierko, nevyslala ho do noci.

Pri trhaní som si v hlave zvrátila slabiky: pú-pa-va, pú-pa-va, pú-pa-va. V ten deň, ale skôr, sme si to slovo našli vo veľkom slovníku, ktorý mal Billy pod posteľou, mi vy-

svetložal, že *dandelion*, anglický výraz pre púpavu, pochádza z francúzskeho – *dents de lion* – levie zuby. Púpava sa rodila ako niečo pekné a jej okvetné lístky boli žlté a strapaté ako baletná suknička.

„Takto sa oblieka cez deň, ale kvet sa nakoniec musí uložiť na spánok. Schradne, vyzerá unavený, vyčerpaný, a keď si už myslíš, že je s ním koniec,“ Bily zdvihol päšť, „bum, zmení sa na hodiny.“ Vystrel prsty a spoza chrbta vyčaril bielu púpavu podobnú cukrovej vate. „Nafučaný mesiacik. Celé sväté prijímanie želaní.“ Dovolil mi sfúknuť ich ako narodeninové sviečky. „Súhvezdie snov.“

Billy žasol nad kyticou želaní, ktorú som mu ponúkla, keď otvoril dvere karavanu. Pozbierala som ich, koľko som len vládala, aby som naňho urobila dojem.

„Vedel som to,“ povedal. „Vedel som, že akurát na tvoje narodeniny vyjde mesiac.“

Do prázdneho záväracieho pohára sme napustili vodu a sfúkli sme do nej vatové hlávky púpav, až sa pierka vznášala na hladine ako maličkí plavci na chrbtoch. Zatvorila som veko pohára a potriasla som želaniami, nadchýnala som sa, dívala som sa, ako tancujú. Pohár sme nechali na zvlhnutom štóse novín, presne za plastovým oknom karavanu.

Billy ohrial na plynovom variči za rajničku mlieka. Jeho kuchyňa vyzerala ako hračka, ktorú som túžia dostať na Vianoce. Zakaždým ma prekvapilo, že v skutočnosti funguje. Dovolil mi miešať mlieko, až kým nezovrelo a nevznikli na ňom tenučké biele vrstvy kožky, ktorú som potom zberala chrbtom varechy. Nasypal do mlieka kakaový prášok a ja som krúžila varechou stále dookola, až ma rozbolela ruka. Pariace sa hnedé mlieko sme preliali do termosky a vzali sme si ho na strechu k pozorovaniu hviezd.

Púpavové semienka sa v pohári ponorili až o niekoľko dní. Držali sa hladiny, viseli zo svojho vodného stropu, až sa napokon buď vzdali, alebo ich to prestalo baviť. Práve keď si už svet myslel, že je po nich, pod vodou sa objavili drobulinké zelené kľičky ako rastlinné morské panny, ktorým z ničoho nič rastú chvostíky. Billy ma vtedy zavolať, nech sa prídem pokochať tými nezdolnými drobcami, želaniami, čo odmietajú zahynúť.

Dnes mám osemnásť rokov. Klopem Billymu na dvere a som trochu nervózna. Už ho nezvyknem v noci navštevovať. Vonkajšia stena karavanu ma chladí na hánkach. Na okrajoch dverí je gumené tesnenie ako na chladničke. Zaborím do tej čvachtavej hmoty nechty a trošku z nej vyrpnem. Trhá sa v podobe hladkého pásu ako vrstva tuku zo šunky. Ozve sa šuchot papiera a vrzgot krokov po dlážke. Billy otvorí dvere a veľmi sa usiluje nedať najavo prekvapenie, že ma tam vidí.

„Nuž tak,“ povie cestou naspäť do svojho kresla.

„No čo, spiaca krásavica,“ oslovím ho. Dnes ráno nevstal na dojenie a musela som ho zastúpiť.

„Hej, prepáč.“

„A navyše na moje narodeniny,“ zdôrazním.

„Doboha, fakt,“ zašklabí sa. „Zázrak, že ťa svätý Jakub nenechal v *leabe*.“

„O ničom nevedel. Mama mu to zabudla povedať.“

„Sme otrasní. A ktoréže to vlastne oslavuješ? Sladkých šestnásť?“

„Otrasných osemnásť.“

Pripíšem si malé víťazstvo, keď vidím, ako sa mu tvár sklada do pobaveného úškrnu. Počkám, kým sa mi obráti chrbtom pri napúšťaní vody do kanvice.

„Dnes mi prišli papiere z vysokej,“ poviem.

Zastaví tečúcu vodu a znovu na mňa pozrie. „A to dnes?“

„Hej. Vzali ma na Trinity College. Na budúci týždeň nastupujem.“

Zatvári sa smutne. Potom mi oboma rukami pevne zovrie plec a vzdychne. „Doriti, fakt som rád, že ti to vyšlo.“

„Vďaka.“

„Srať na čaj,“ mávne rukou a rozžiari sa. „Srať na čaj, radšej donesiem whisky.“

Pohrabe sa v komore. Taniere hrmocú, štós misiek sa rovno prevrhne. Billy sa pokúsi kolenom napchať lavínu riadu naspäť. Mám sto chutí to tu upratať, aby som mala čo robiť, ale on sa vzápätí triumfálne vynorí z komory s fľašou Jamesona.

„Všetko najlepšie k narodenkám, Debs,“ povie mi.

„Vďaka.“ Preberiem si od neho fľašu, ako keby to bola prvá cena v lotérii.

Obaja stojíme a sme v rozpakoch. Fakt nechcem, aby to bol môj nápad. Už by som mala byť dospelá. Už nemôžem prosiť, aby sa niečo odohralo.

„Dnes v noci je jasná obloha,“ povie naveľa.

„A svinská zima,“ dodám.

„V komore je termofor, ak chceš.“ Billy vystrie ruku k dvierkam v strope a stiahne dole skladačí rebrík, čo vedie na strechu. V bagančiaciach vydupoce hore a za sebou vlečie spacák ako dieťa cestou do postele deku.

Dám zovrieť vodu. Pozerajú na mňa rárohy v karavane. Drevený model starodávneho lietadla visí nad posteľou. Sedí

na ňom drobný mužiček ako na hojdačke, v ruke drží ďalekohľad. Pokrstili sme ho Pierre, pretože má fúzy.

Horúci gumený termofor mi ohrieva ruky. Vyleziem po rebríku, beriem stupienky po dvoch, až kým mi nočný vietor neoveje tvár. Je to ako byť na lodi. Vlezieme do spacákov ako do kukiel a ľahneme si na galvanizovaný plech, ktorý kryje Billyho domov. Strecha je pod mojimi dlaňami chladná a klzká. Mám pocit, že ležím na ľadovej kryhe. Zadáivame sa na oblohu, ako keby len od našich pohľadov záviselo, či nespadne dolu.

Výhľad zo strechy karavanu je to jediné, čo sa nezmenšuje, čím som staršia. Počujeme šuchot kravských nôh v tráve. Domoškali sa k nám, snoria a ňuchajú, sú zvedavé, čo sa deje. Vdýchnem vlhký dusný pot karavanu, ktorým napáchol spacák. Billy zaváňa cigaretami a naftou. Rukávy bundy mu prevísajú na vlnené prsty rukavíc. Okolo úst má pichľavý živý plot zo strniska a ten mu siaha krížom cez lícne kosti, spája sa s vlasmi za ušami.

„Máš pre mňa príbeh,“ povie Billy.

„Nechce sa mi rozprávať príbehy.“

„Ale chce,“ povie. „Ja vyberiem hviezdu.“

Predstieram, že ma to nenadchýna, len sa pohrávam so zipsom na spacáku. Zasuniem si za ucho pramienok vlasov a čakám, ktorá hviezda to bude.

„Vidíš Severku?“

„Najjasnejšiu hviezdu na oblohe? Asi sotva.“

„Ale ona nie je najjasnejšia. Najjasnejšie svieti Sírirus.“

„Vravel si mi, že Severka.“

„Tak som sa mýlil.“

„To ma šokuje.“

„Vidíš? Už som ti ju niekedy ukazoval?“

„Len zo dvestokrát, Billy, ale vždy si vravel, že je to najjasnejšia hviezda na oblohe.“

„Je druhá najjasnejšia.“

„A mám akože nájsť tú druhú najjasnejšiu?“

„Je to tá neďaleko dvojitého W.“

„Hej, viem, to je tá, ktorá len vyzerá ako najjasnejšia... ale nie je.“

„Len pozerám, či hovoríme o tej istej. No doboha. Takže vidíš tých päť hviezd, ktoré pri ňom vytvárajú to šiši W?“

Prižmúrenými očami škúlim na oblohu, pokúšam sa spájať body. Kedysi som sa tvárila, že vidím to, či vidí Billy. Neznášam, keď sa usilujem, div nevyskočím z kože, a aj tak nič nerozoznám. Z môjho pohľadu je to ako čítať Braillovo písmo, akurát že sú to svetlá, čo svietia zo vzdialenosti miliardy miliárd kilometrov. Je ich priveľa – ten ich dav, čo na mňa civie, opätuje mi pohľad, je hrozivý.

Čím som staršia, tým viac sa usilujem. Billy mi súhvezdia rozporciuje na obrázky a príbehy a pomáha mi ich rozoznávať. W patrí ešte k tým ľahším.

„Jasné, už viem,“ odpoviem. „Tá, čo vyzerá ako hojdacie kreslo.“

„No presne,“ prisvedčí. Pozriem na jeho ukazovák vystretý nahor, spája hviezdy do hladkých priamych línií. „Kasiopeine kreslo.“

„Tú si pamätám.“

„Aha, dobre. Porozprávaj mi o nej.“

„Veď ten príbeh poznáš, Billy,“ zavrtím hlavou.

„Od teba som ho ešte nepočul.“

Vzdychnem, aby som získala trochu času. V myslí sa mi už zhromažďujú postavy.

„No hovor,“ vyzve ma Billy.

„Kasiopeia bola v minulom živote kráľovnou – manželkou kráľa Kefeia,“ pustím sa do vysvetľovania. „Aj on je tam hore. Kasiopeia bola fakt týpek. Pekná, ale ľudia ju považovali za čudáčku. Nosila rozpustené vlasy a stále chodila bosá a ľudí to šokovalo, pretože od kráľovnej čakali niečo iné. Porodila dcéru Andromedu a vychovala ju, aby mala rada a v úcte sama seba – vtedy to bolo fess radikálne. Jej slobodomyselnosť si mýlili s aroganciou. Rozchýrilo sa, že je to taká hipíčka, nie poriadna kráľovná, chodí si po svete bosá a má rada samu seba a svoju dcéru učí rovnakým spôsobom. Poseidón to nemienil tolerovať. Rozhodol sa, že ľuďom pripomenie, že nemajú čo hrať hlavnú úlohu. Tak vyslal morskú obludu, aby zničila kráľovstvo jej muža. Kasiopeia dostala odkaz, že kráľovstvo zachráni, iba ak obetuje svoju dcéru, a tak to urobila. Pripútala Andromedu reťazou ku skale na kraji útesu a nechala ju tam, nech zomrie.“

„Suka jedna,“ zahrešil Billy.

„No čo, nemala na výber. Inak by obluda pozabýjala všetkých.“

„Kurva, tí Gréci boli šibnutí. Môžem hádať, ako to s Andromedou dopadlo?“

„Môžeš.“

„Zachránil ju statočný princ?“

„Samozrejme,“ prikývnem.

Billy mi podá fľašu whisky. Napijem sa, popálím si hrdlo.

„Perzeus tú morskú obludu zabil, keď sa vracal z výpravy, na ktorej zahlušil Medúzu, a Andromeda si ho z vďačnosti musela zobrať,“ poviem.

„Klasika. A čo sa stalo s Kasiopeiou?“

Ukážem hore na ňu. „Je tam, sedí si vo svojom hojdamcom kresle. Poseidón ju k nemu priviazal, takže keď obieha

okolo Severného pólu, je hore nohami. Trčí v tom kresle a bude sa v ňom krútiť do konca času.“

„Ježišmária,“ zaúpie Billy. „Polovicu času byť dolu hlavou. To už potom asi človek vidí svet inak.“

„Ja by som akurát dostala závrat.“

„Spočiatku možno, ale potom by si si na to hádam aj zvykla.“

„Vďaka, ja som spokojná s gravitáciou.“

„Až taká spokojná, že bude v pohode, ak ťa strčím z tejto strechy?“

Tak mi štuchne do spacáka, že sa prekotúlam a zvriesknem. „Billy! Ty si chuj! To nie je smiešne!“

„Narodeninové štuchance sa ti nepáčia?“

„Prestaň,“ zavrčím, ale vnútri mi je teplo a milo. Myslím na svoj príbeh a ešte si dám hlt z fľaše. Už prvý dúšok whisky ma vyslal krúživým pohybom k oblohe.

Dochádzanie

Dnes nastupujem na univerzitu a zmeškala som vlak. Billy tvrdil, že ho stihnem. Meškala s dojením a ešte ma musel doviezť na stanicu. No a ja teraz prídem neskoro. Vlastne presne neviem, na čo prídem neskoro. Možno by som sa mala pokúsiť nájsť si priateľov. Som nervózna a bojím sa, že do obeda sa všetci lepší minú. Je týždeň nováčikov a ja som videla dosť filmov z univerzitného prostredia. Ak mám naražiť na budúcu najlepšiu priateľku alebo na milenca, stane sa to v prvý deň.

V Dubline som doteraz bola len v decembri. Billy ma sem každý rok vodi obzerať vianočnú výzdobu. Moja prvá spomienka na Dublin pozostáva z čakania na autobus domov na O'Connellom moste s Billym, to som mala iba päť alebo šesť rokov. Keď autobus konečne dorazil, tešila som sa, že konečne nastúpime a nebudeme musieť trčať na šľahajúcom daždi a vo vetre, ktorý prevracal dáždniky. Billy zaklopkal šoférovi na okienko a ukázal mu desaťeurovku. Poskladal ju a pokúsil sa ju prestrčiť do škáry na mince, ako keby predvádzal kúzelnícky trik.

Šofér naňho zagánil. „A čo s tým mám akože robiť?“

Billy vytiahol bankovku a ustúpil cestujúcim, ktorí boli za nami, nech si zaplatia cestovné. „Určite tam máte dosť drobných, vedúci,“ povedal a kývol bradou smerom k cinkajúcim minciam.

„A vyzerám ako výherný automat?“ Šofér na nás gánil, až kým Billy necúvol.

Vystúpili sme z autobusu a boli sme zase na daždi. Odvtedy sme chodievali iba vlakom.

Bolo zvláštne pozorovať Billyho s ľuďmi, ktorých nepoznal. Nebol pri nich sebaistý. Keď ma chytil za ruku, nevedela som, či to robí kvôli mne, alebo kvôli sebe.

No aj tak sme si v meste našli trasu, ktorá nám vyhovovala. Roky sa zlievali dohromady, až sa z nich stal jeden: zastavili sme sa pri GPO a vzdali česť Cúchulainnovi a mládencom, potom sme prešli cez most a hore Dame Street až po Thomas Street k pekárni, kde nám hrozivá žena s cestovitou tvárou predala párky v cestíčku po päťdesiat centov. Billy raz ponúkol bezdomovcovi pri kanáli cigaretu. Posadili sme sa s ním na lavičku a zarozprávali sme sa tak, ako sa niektorí ľudia zarozprávajú pri kostolnej bráne po omši.

Na Grafton Street sme vo výklade obchodu Brown Thomas pozorovali, ako bábka štuchá do topánky kladivom a klincom. Hračkárske vláčiky pufkali po svojich predurčených koľajach. Billy sa ma opýtal, čím chcem byť, keď vyrastiem. Ukázala som na pouličného muzikanta, namalovaného do podoby bronzovej sochy, a povedala som, že by som v pohode mohla byť ako títo tu, lebo ich prácou je rozdávať ľuďom šťastie. Alebo by som ešte mohla byť kňazom. Usmial sa a povedal: „Tak to ti držím palce.“

Billy ma odjakživa prehováral, aby som sa prihlásila na Trinity. „Je to jediná vysoká, na ktorú stojí za to ísť. Akurát dosť snobská.“ Ukazoval na vysoké kamenné múry a ostnaté zábradlie bočného vchodu na Nassau Street, ale dnu sme nikdy nevošli. Podľa mňa si vôbec neuvedomil, že je to prístupné pre verejnosť. Ja som si Trinity vždy pred-

stavovala ako opak *Vykúpenia z väznice Shawshank*: situáciu, keď musíte Morgana Freemana podplatiť cigaretami a prekopať sa dnu.

Vlani, keď sme sa zo školy vybrali na veľtrh povolání, nešiel v stánku Trinity College žiadny Morgan Freeman. Bola tam žena so sivou tvárou v tmavomodrom nohavicovom kostýme, dala mi brožúru, pohľadom si premerala moju ošúchanú školskú uniformu a vyhlásila, že na Trinity College sa dostane len inteligenčná elita. Ale mýlila sa. Nešlo až tak o inteligenciu. Človek nemusí byť super bystrý, aby ho vzali na Trinity. Len musí byť tvrdohlavý.

Vo vlaku som stratila lístok a dôjde mi to až pri turniketoch na Connollyho stanici. Prejdem k búde s nápisom INFORMÁTOR a mužovi za sklom vysvetlím, čo sa stalo.

„Kde ste nastupovali?“ opýta sa.

„V Maynoothe.“

„Koľko stál lístok?“

„Nepamätám si.“

„Môžem vidieť nejaký doklad totožnosti?“

„Nijaký nemám.“

„A ako sa voláte, srdiečko?“

„Debbie. No, Deborah Whiteová.“

„Máte viac ako osemnásť?“

„Hej.“

„Nuž, Deborah, tak ste si vyrobili stoeurovú pokutu.“

Ukáže na malý nápis v dolnom rohu okienka, kde stojí UPOZORNENIE NA POKUTU, a podá mi popod sklo papier. Prebehnem ho očami: *Lehota splatnosti dvadsaťjeden dní – ak*

sa pokuta neuhradí – hrozí predvolanie pred súd – kde hrozí pokuta až do tisíc eur.

„Ja som stratila lístok,“ poviem mu.

„Moja, keby ste si ho boli kupovali, tak si pamätáte, koľko stál.“

„Lenže ja som to naozaj zabudla.“

„Ako vám mám veriť? Ukážte tento papier o pokute hen kontrolórovi pri turnikete a pomôže vám prejsť.“

Idem sama do Dublinu prvýkrát a rovno ako kriminálnik.

Zistím, že kráčam za ženou, ktorá ide do práce. Má na sebe bežecké tenisky, úzku sukňu a pančuchy, v jednej ruke drží pohár s kávou, v druhej aktovku. Pochoduje, ako keby sa pokúšala dohnať zvyšok dňa. Ja sa držím o niekoľko krokov za ňou. Prejdeme po širokom moste, ktorý pod našimi nohami vibruje, ako keby sa nás pokúšal rozveseliť.

Dostanem sa až na O'Connell Street, kým naberiem odvalu a opýtam sa policajta, či by mi neukázal, kadiaľ sa ide na Trinity. Zasmeje sa, ja sa začervenám a najradšej by som sa vyfackala. Vykročím tým smerom, ktorým ma poslal, a nesiem si nové rozhodnutie: musím vyzeráť ako človek, ktorý vie, kam má namierené.

Pred hlavnou bránou chvíľu počkám pri zábradlí, až potom vstúpim. Dívam sa, ako ľudia prúdia dnu a von z myšacej diery, ktorá vedie do budovy školy, a fakt by ma zaujímalo, prečo ten vchod urobili taký maličký. Pripomína mi

to jednu zlovestnú epizódu *Oprah*, ktorú som potajomky počula v šiestich rokoch. Keď môj starký ešte žil, denné televízne programy boli jeho kryptonit. Večer si dal uprostred dňa a potom už len sedel a civel: *Oprah*, *Sudkyňa Judy* alebo Anne Robinsonová v *Najslabšom ohnivku*. V tejto konkrétnej epizóde *Oprah* sa psychológ s ovisnutými vlasmi vyjadril, že prechod cez dvere spôsobuje krátkodobý výpadok pamäti. Publikum plné žien híkalo a prikyvovalo, všetky spomínali, koľkokrát už vyšli z jednej miestnosti, aby niečo urobili, a potom zostali bezradne stáť a iba sa škrabali za ušami.

Ja som vtedy odmietla opustiť obývačku, bola som presvedčená, že keď už teda viem, čo robia dvere, načisto by mi vymazali pamäť. Držala som sa kresla ako kliešť, hlavu som si strčila do škáry medzi epedami, kopala som a hrýzla mamu do rúk, keď sa ma odtiaľ pokúšala vytiahnuť. Večer som však rezignovala a dala som sa odtiahnuť do kuchyne na čaj. Prah som prekročila s myšlienkou, koľko asi potrvá, kým zabudnem, kto som.

Tieto dvere mi pripadajú ako vchod, ktorý má presne tú schopnosť vykonať niečo v tomto zmysle. Je jedno, kto som. Keď nimi raz prejdem, zmením sa. A nie som na to pripravená. Mám pocit, ako keby som si mala usporiadať pohreb.

Tvárim sa, akoby som na niekoho čakala, to pre prípad, že by ma niekto pozoroval. Hádzem pohľady na mobil a na hodinky a očami skúmam zvláštny sprievod, ktorý ma míňa. Androgýnnny grunge, snobské blejzre, kapri nohavice, pulóvre z Abercrombie and Fitch, tričká od Ralphi Laurena, veľké tašky posiate odznakmi nejakej obskúrnej politickej kampane.

Z bicykla zosadne dievča v žltom pršiplášti. Je to jeden z tých retro bicyklov, má vpredu prútený košík. Netuším,

ako jej ten príplášť môže tak svedčať. Má čierne vlasy. Ofinu. Pehy. Piercing v nose. Vyzerá šťastná – naradovaná, ale nie trápny spôsobom.

Ja mám na sebe svoje najlepšie džínsy a jednu z Billyho károvaných košiel, vyhrnula som si na nej rukávy. Vyzerám, ako keby som šla kopať zemiaky. Dívam sa, ako kočka mizne v myšacom vchode a prejde cezeň na predné námestie. Zhlboka sa nadýchnem a vykročím za ňou.

Stojím pod transparentom s nápisom Týždeň prvákov a až nepríjemne si uvedomujem, že som tu nová. Neviem, čo som očakávala – možno kútik určený na nadväzovanie nových priateľstiev. Som zvyknutá vedieť, ako sa kto volá, akého má psa a ako sa správa jeho či jej otec, keď je opitý, kým riskujem, že ho oslovím. Sú tu stánky a stany plné ľudí, ktorí vyzerajú, že sa už navzájom poznajú. Prízvuk v angličtine majú taký úsečný, až od nich odskakujú dlažbové kocky. Motám sa tu ako ostýchavý duch a čakám, že si ma niekto všimne.

„Nazdar!“

„Ježiš.“

„Prepáč, nechcel som ťa vylákať.“ Oslovilo ma bradaté avokádo. „Som tu z Vegánskeho spolku a hráme hru na slovnú asociáciu, aby sme vysvetlili mýty, ktoré sa šíria okolo vegánstva. Takže ak poviem vegán, čo ti prvé zide na um?“

„Hitler.“

„Prosím?“

„Hitler bol vegán. Teda, aspoň sa to o ňom hovorí. Pravdepodobne to bola propaganda. Alebo nezmysly.“

„Okej, zaujímavé. Že si to slovo stále spájaš s týmto faktoidom, aj keď sa preukázala jeho nepravdivosť.“

„No, Hitler človeku nejako utkvie v hlave.“

„Myslíš, že by si mohla uvažovať o prechode na vegánstvo?“

„Neviem. Žijem na mliečnej farme.“

„Mliekarstvo berie bábätká od matiek,“ vyhlási a ja fakt neviem rozoznať, či to myslí žartom, alebo vážne. „Kravy sú stáročia modifikované pre ľudskú konzumáciu. Sú to Frankensteinove netvory, každá jedna z nich.“

„Ale Frankenstein mal iba jedného netvora,“ odpoviem.

Zmlkne a chvíľu nad tým uvažuje, potom v hlave dospeje k záveru: „Presne tak,“ prikývne, ukáže na mňa prstom, ako keby práve prebehol cez finiš a vyhral celý rozhovor.

„Ako sa voláš?“ skúsím to.

„Ricky.“

„Ricky,“ zopakujem. „Skúsím si to zapamätať.“

„To ti nevyjde.“ Ricky vyzerá, ako keby sa chystal niečo dodať, ale potom sa zarazí. „Staň sa vegánkou,“ povie namiesto toho a zdvihne päšť.

Postavím sa na koniec radu, len aby to vyzeralo, že niečo robím.

„Je toto rad na registráciu?“ To ma oslovilo dievča v žltom príšplášti.

„Myslím, že hej,“ odpoviem.

„Super, registráciu musím dnes zvládnuť. Čo budeš študovať?“ pokračuje.

„Angličtinu,“ odpoviem.

„Jéj, super, ja tiež. Si na intráku?“
„Ha?“
„Na intráku. Na internáte.“
„Nie, bývam doma. Asi hodinu cesty.“
„Fiha, takže ty dochádzaš! Aké to je?“ Vysloví to, ako keby sa naozaj zaujímala o moju vnútornú pohodu.
„No, zatiaľ som takto cestovala len raz.“
„Aha, jasné, sorry, to bola hlúpa otázka.“ Odmlčí sa.
„Mimochodom, ja som Santy.“
„Teší ma, Santy. Máš cool meno.“
„Vďaka, si zlatá. Moji rodičia sú strašne zažratí do gréckej mytológie.“
„Aha.“ Nikdy som nepočula, že by sa nejaký Grék volal Santy.
„A ako sa voláš ty?“ Santy má zelené oči, aké som videla iba v hudobných klipoch.
„Debbie.“
Zasmeje sa. „Prepáč, ja len... ukázala si na seba.“
„Naozaj? Jéj, pardon, nezvyknem sa predstavovať.“
Santy je z Dublinu, ale nerozpráva ako Dublinčania v Gaeltachte, tí mali taký snobský prízvuk, že mohli byť rovno aj zo zahraničia. Ona hovorí normálne. Ako človek s nohami na zemi. Nie rozmazaný fagan. Určite má nejakú strašnú chybu.
„Santy!“ Hrnú sa k nám dievča v baretke. Je nízke a zavalité, na nose má drahé okuliare a v ruke hnedú koženú aktovku.
„Ahoj! Debbie, toto je moja spolubývajúca Orla. Je z Clare.“
„Teší ma,“ poviem a pevne dievčaťu potrasím rukou. Všetci ostatní vidiečania sú moji konkurenti. Je tu miesto

iba pre jednu vidláčku zo zapadákov. Ale nemusela som si robiť starosti. Orla rozpráva ako členka kráľovskej rodiny.

„Čo budeme dnes robiť?“ pozrie na Santy.

„Ja sa musím zaregistrovať,“ povie Santy.

„Super, aj ja.“ Orla vytiahne z aktovky fascikel. „Myslím, že mám všetko.“

„Mali sme si niečo priniesť?“ vyhrknem.

„Ty nemáš formuláre?“ opýta sa ma Orla.

„Aké formuláre?“

„Registrácia sa robí online. Pošlú ti e-mail.“

„Ešte som sa tam nedívala,“ poviem. „Doma máme nahovno internet.“

„Ach-jaj.“ Orla vyzerá, že sa za mňa hanbí. „Nemá zmysel stať v rade, ak si si nedoniesla tie formuláre.“

Santy nakloní hlavu nabok a zadíva sa na mňa, ako keby som bola túlavý pes, ktorého našla vo svojej záhrade. „To je v poho, registrovať sa dá hociktorý deň tento týždeň,“ povie. „Aj tak nám iba rozdajú kondómy a písťalku proti znásilneniu.“

„Dostávajú tie písťalky proti znásilneniu aj chalani?“ opýta sa Orla.

„Asi hej,“ prikývne Santy. „Keby ich nedali každému, bol by to sexizmus.“

„Nevieš, kde by som našla počítač?“ opýtam sa.

„Bola si v knižnici?“ Orla ma očividne pokladá za debila.

„No jasné, sorry,“ poviem a s ospravedlňovaním vycúvam z radu.

„Je tamtým smerom,“ povie Orla a ukáže opačným.

„Vďaka.“

Predstieram, že idem do knižnice. Otvorím si kabelku a prepočítam si mince, či mám dosť na lístok domov.